

TRUYỆN TRANH

VÕ THÀNH VƯƠNG RA MẮT TỬ NHA

TẬP 11

KIM KHÁNH.

thuongmait

TẬP 11

VÕ THÀNH VƯƠNG RA MẮT TỬ NHA

KIM KHÁNH

vẽ

SƠN LÂM

soạn lời

(Theo truyện "Phong Thần Diễn Nghĩa" của Trung Hoa)

NHÀ XUẤT BẢN LONG AN

1991

thuongmaitr

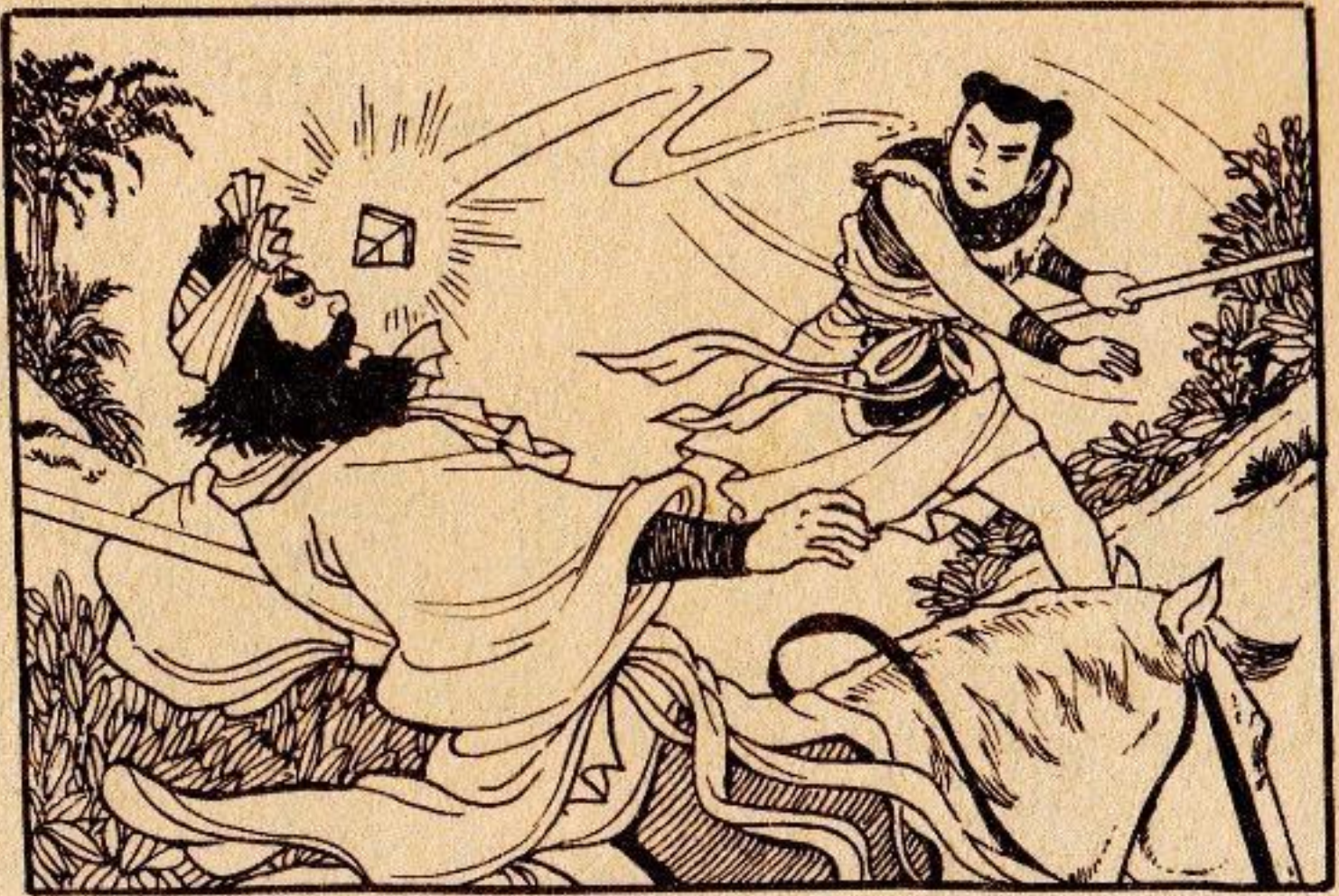
Chẳng mấy chốc, Na Tra đáp xuống trước ải Xuyên Vân, chặn đoàn quân giải tù của Dư Hóa lại — Na Tra nói: “Ta chiếm cứ đất này đã lâu, bất luận vua quan hay dân sự, ai đi qua cũng phải nạp tiên mồi lộ. Nếu người muốn cho đoàn quân đi qua đây thì cứ đếm đầu người mà tính tiên”. Dư Hóa cười ngất nói: “Ta là quan tiên phuông, họ Dư tên Hóa, là bộ hạ của Hàng Vinh làm chức tổng binh tại ải Tụy Thủy. Nay ta vâng lệnh giải mấy tên phản tặc họ Hoàng về triều ca, người tài cán chi mà dám đón đường chặn ngõ? Mau tránh ra kẻo mất mạng”. Na Tra nói: “Ồi chà, ta tưởng người kéo quân đi đánh giặc, chứ người là quan giải tội nhân, thế nào cũng ăn nhiều của hối lộ. Vậy thì cứ tính đầu người trả gấp hai tiên mồi lộ ta mới chịu”.

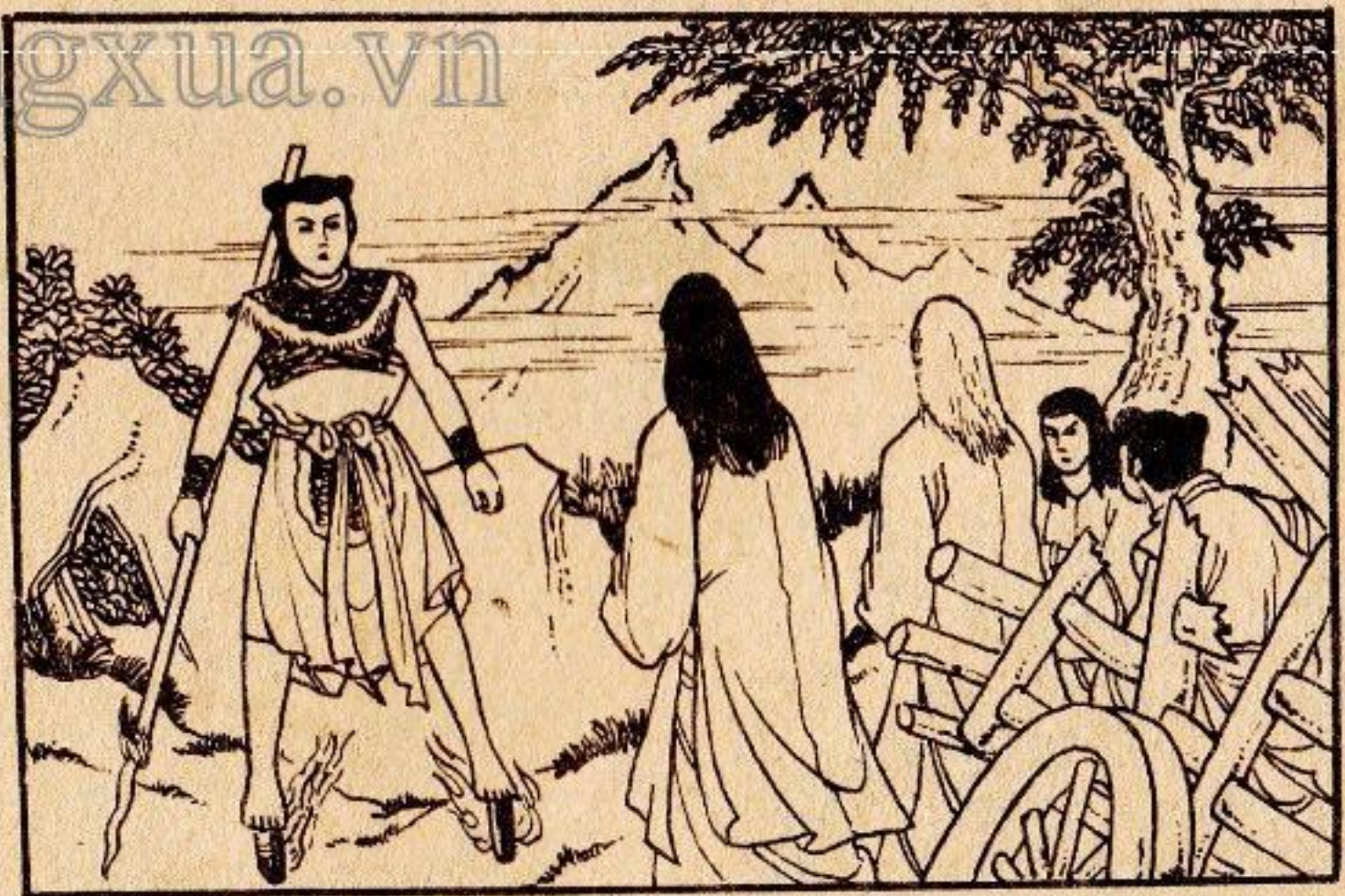
Dư Hóa nổi giận hét lớn: “Súc sanh, ta hơi dẫu mà nghe người nói xàm”. Nói rồi xông tới Na Tra. Na Tra cầm giáo gạt ngang. Đánh được ít hiệp, Dư Hóa thất kinh không dám chống cự, quay ngựa chạy dài.

Na Tra vừa đuổi theo vừa hét: “Người trốn dằng nào cho khỏi?” Dư Hóa mừng thầm lấy Lục hồng phang quang lên, quyết bắt Na Tra, chẳng ngờ Na Tra đưa tay tóm lấy cây phương phép, giắt vào lưng gọn tron.

Na Tra lấy kim chuyên quăng lên, Dư Hóa thấy hào quang chói sáng thất kinh chưa biết tránh né ra sao thì đã bị kim chuyên đánh vào mặt, phun máu chạy dài.

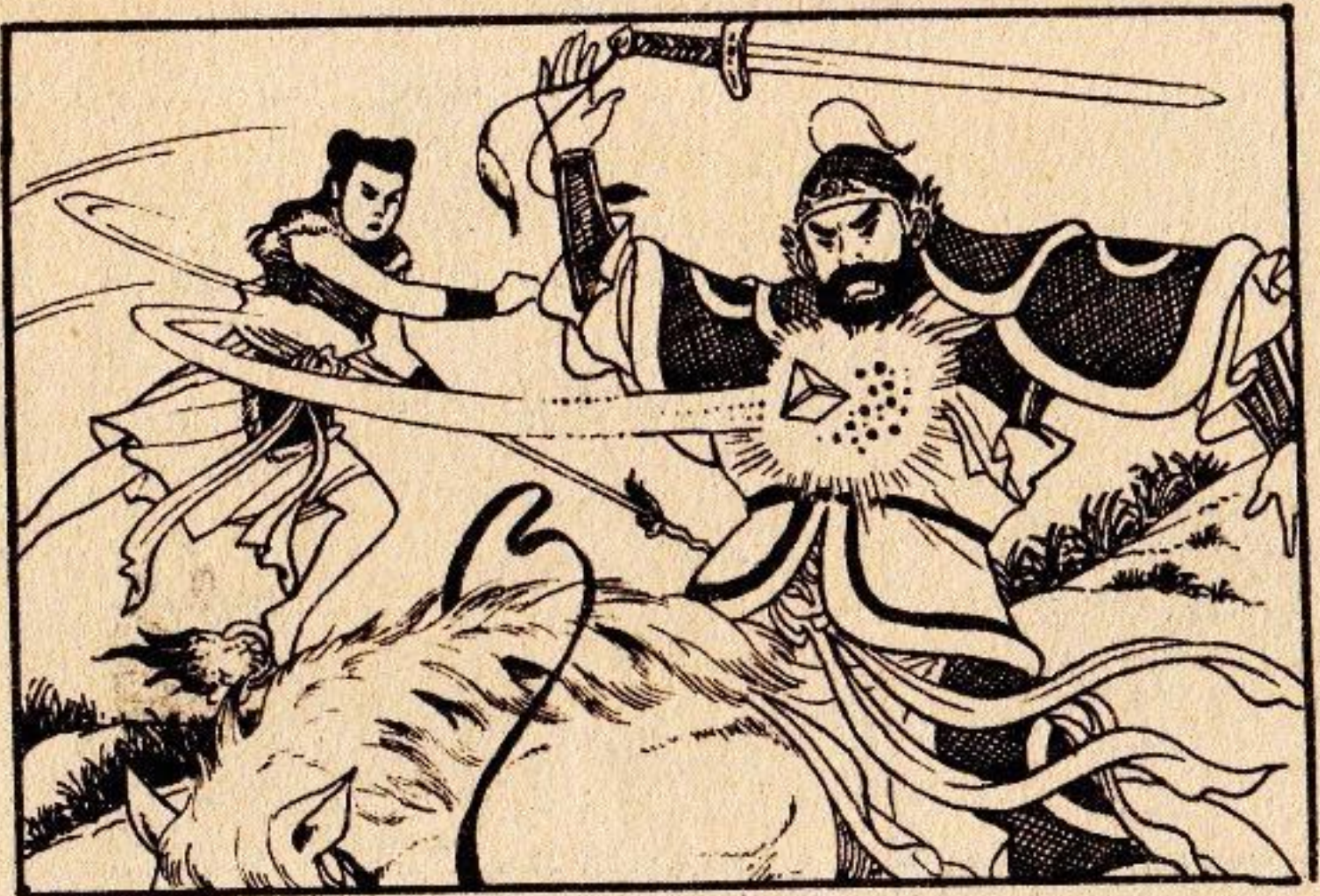
Na Tra lấy kim chuyên đập bể tù xa, cứu các nạn nhân. Na Tra nói: "Tôi sẽ theo đưa các ông qua khỏi ải Tụy Thủy". Mừng được thoát nạn, các tướng đều cảm thương lên ngựa trở lại ải.

Hàng Vinh cùng các tướng đang bàn tính cách chặn Hoàng Phi Hồ lại, thì có quân vào báo: "Ngoài thành có một tướng cỡi xe, cầm giáo, gọi Dư tướng quân ra đấu chiến". Dư Hóa nói: "Ấy là người đã đánh tôi chạy đó". Hàng Vinh nổi giận dẫn quân kéo ra thành.

Thấy mặt Hàng Vinh, Na Tra nói: "Nhà Thương đã hết số, chúa Tây Kỳ sắp ra đời. Dòng họ Hoàng phản Trụ đầu Châu là hợp với khí trời đất, sao người dám bắt?" Hàng Vinh nổi giận lướt ngựa tới đánh liền.

Hàng Vinh đang đánh với Na Tra, xảy thấy anh em Hoàng Phi Hồ áp tới. Na Tra liền quăng cục kim chuyên lên, đánh trúng vào kiếng hộ tâm của Hàng Vinh bể nát. Hàng Vinh kinh hãi chạy dài.

Dư Hóa xông vào hỗn chiến. Na Tra quăng Càn Khôn quyển lên, đập Dư Hóa gãy tay, lòi xương cánh. Dư Hóa gần sa xuống đất, liền giục ngựa tìm đường chạy trốn, quân tan tác như ong.

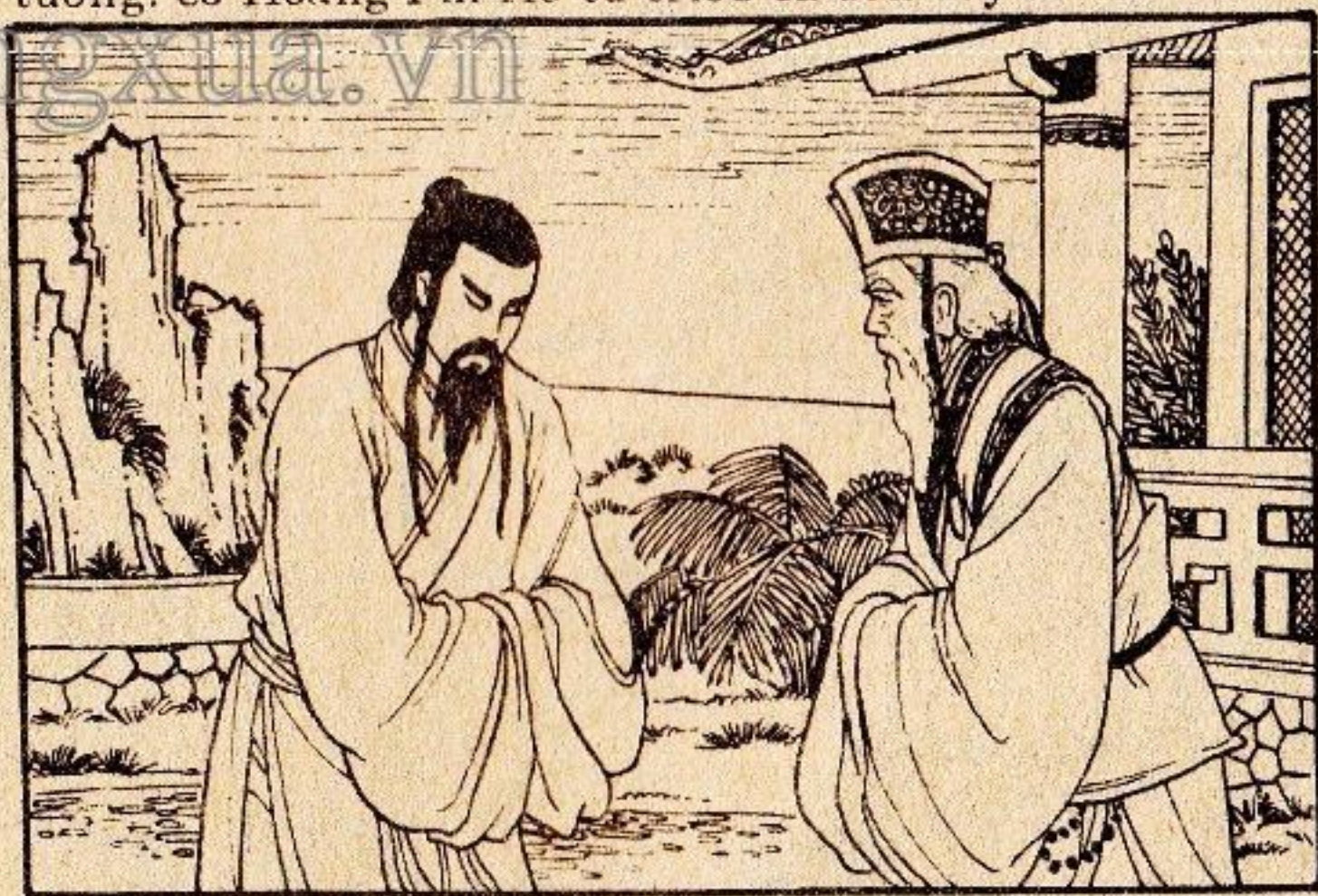
Na Tra đem đoàn quân của Hoàng Phi Hồ đến núi Kim Kê và nói: “Các tướng nay về đâu Châu, ngày sau chúng ta còn gặp gỡ. Tôi cũng sẽ xuống Tây Kỳ phò Châu chúa, khi ấy sẽ sum vầy”. Rồi Na Tra đạp xe phóng hỏa trở về núi Càng Nguyên.

Đoàn người của Hoàng Phi Hồ đến núi Tây Kỳ. Từ đó đến Tây Kỳ chỉ còn bảy mươi dặm, Hoàng Phi Hồ truyền đóng trại lại nghỉ ngơi và thưa với cha: “Con xin vào Tây Kỳ trước, yết kiến Tử Nha xem sự thế thế nào?”

Hoàng Phi Hồ mặc đồ trắng, lên yên thẳng vào thành, hỏi thăm đến dinh Khương Thừa tướng rồi nói với những tên quân gác cổng: “Các người vào bẩm giùm với Thừa tướng: có Hoàng Phi Hồ từ triều ca đến đây xin ra mắt”.

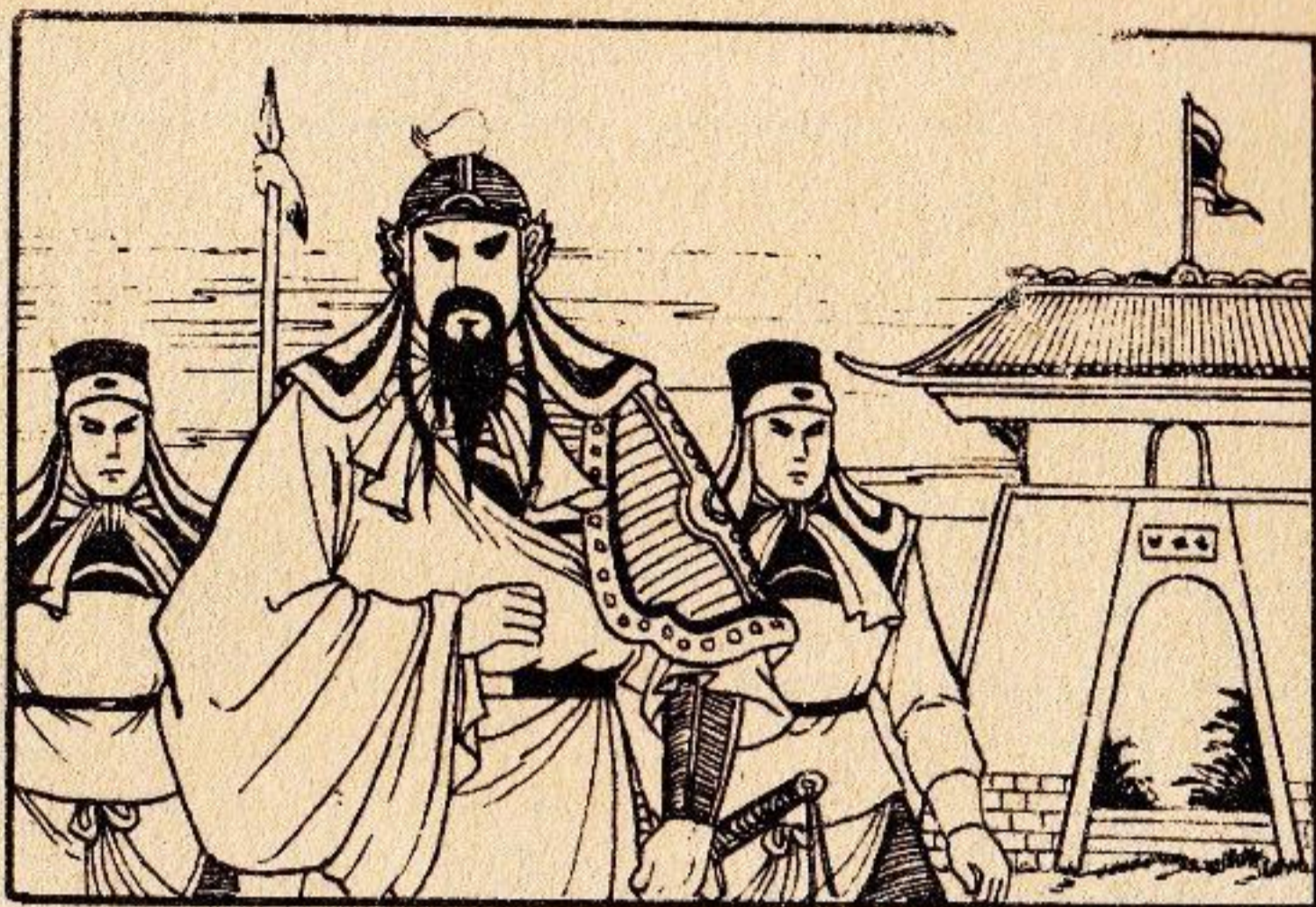
Tử Nha vội ra tiếp đón. Hoàng Phi Hồ nói: “Vua chẳng chánh thì tôi đâu ngoại quốc, nên tôi bỏ triều ca, đến đây xin làm trâu ngựa. Nếu Thừa tướng mà dùng, thì chúng tôi xin đội ơn”. Tử Nha mừng rỡ nói: “Xin Đại vương ra nghỉ đỡ ngoài công quán”.

Tử Nha vội vào tâu với Võ Vương: “Hoàng Phi Hồ bỏ Trụ đầu Châu, ấy là diêm Tây Kỳ làm chúa thiên hạ. Xưa Tiên Vương nhờ Hoàng Phi Hồ mới thoát nạn, nay phải lấy lễ mà hậu đãi”. Võ Vương liền truyền chỉ cho mời.

Hoàng Phi Hồ được lệnh vào. Võ vương nói: “Quả như mộ danh tướng quân đã lâu, ngày nay được gặp mặt thì may mắn biết chừng nào”. Hoàng Phi Hồ tâu: “Nhờ đức Đại Vương dung nạp chúng tôi nguyện ráng sức báo đền ơn chúa”.

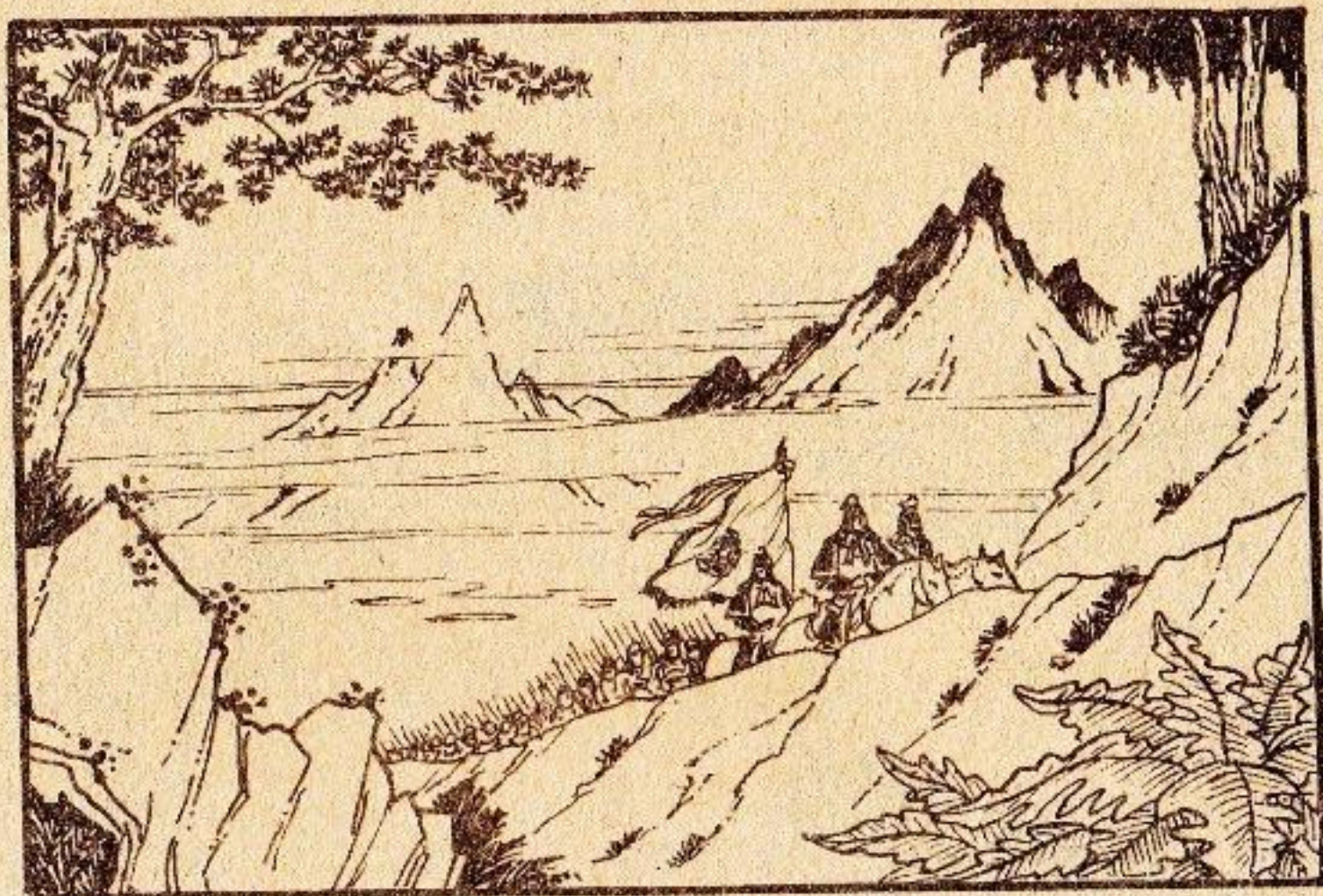
Vô Vương phong cho Hoàng Phi Hồ chức Khai quốc Võ Thành Vương. Truyền cho rước gia đình Hoàng Phi Hồ vào thành, xây riêng dinh thự cho họ Hoàng ở.

Nhắc lại Thái sư Văn Trọng từ khi theo Hoàng Phi Hồ đến ải Lâm Đông, bị Thanh Hư đạo nhân vãi thần sa lừa phỉnh, nên kéo binh trở lại.

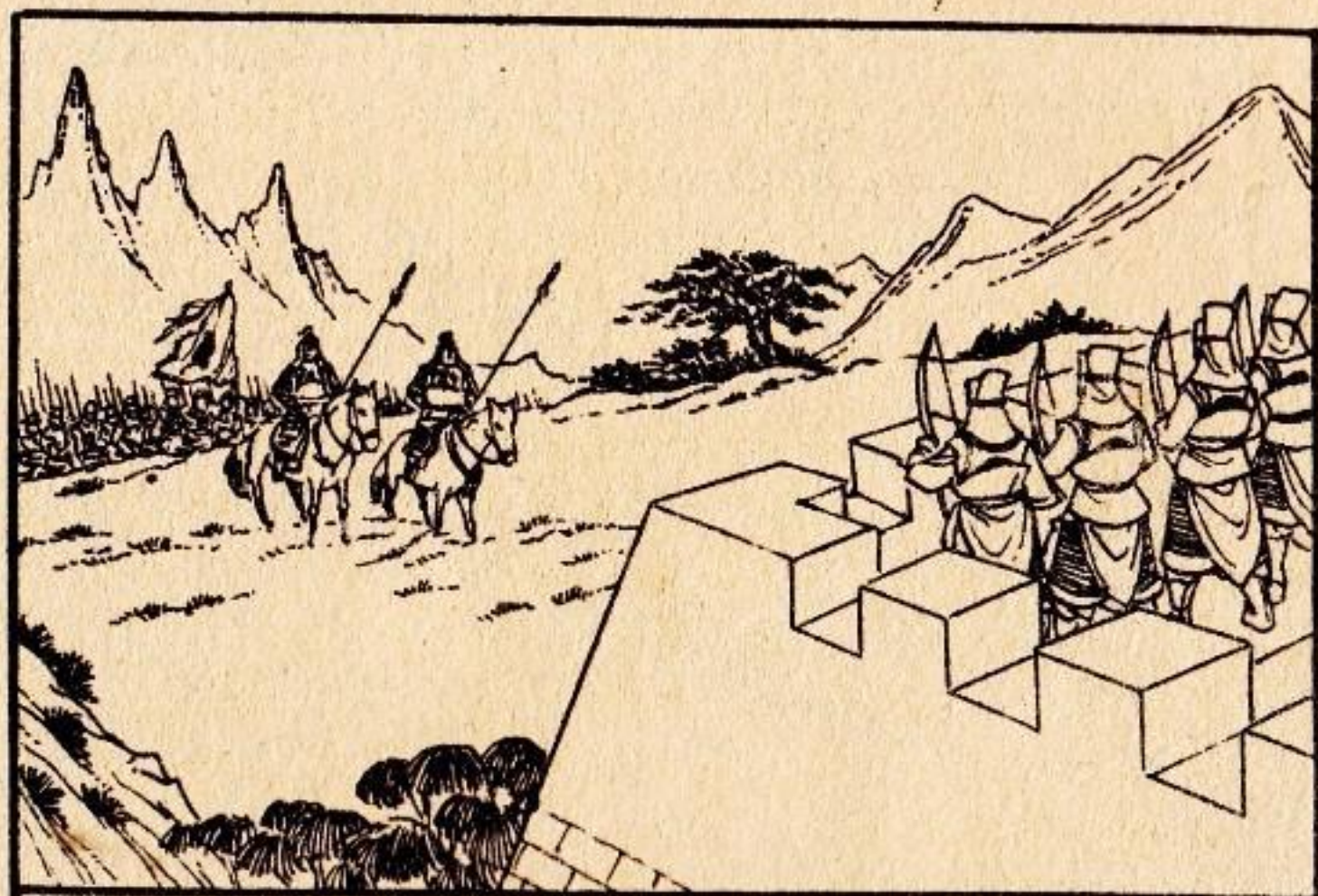
Khi Văn Trọng theo đuổi gần đến triều ca thì đạo nhưn
thâu sa biến mất. Bá quan ra tiếp đón, hỏi thăm công việc
Võ Thành Vương. Thái sư Văn Trọng thuật lại đầu đuôi
câu chuyện, ai nấy đều ngơ ngác không rõ vì sao cả. Văn
Trọng đang thắc mắc thì có quân về báo Hoàng Phi Hồ
đã vượt qua các ải. Văn Trọng nghĩ thầm: “Tiên vương
thác cô ta, nay vua bất minh, thần bất chánh, làm loạn
bốn phương, rồi đến giặc dậy trong thành, khiến Võ
Thành Vương bội quân phản chúa. Ấy là điềm trời đã định,
hưng vong chưa chắc thành bại khó lường. Tuy nhiên bốn
phận ta không thể phụ lời thác cô của thiên tuê”.

Văn Trọng liên họp các tướng bàn cách đối phó với Võ Vương. Anh em Triệu Diên, Triệu Lôi tình nguyện đến Tây Kỳ thám thính. Văn Trọng liền cấp cho ba muôn binh mã và lương thực.

Tứ Nha đang ngồi trong phủ bỗng có quân thám thính về báo: “ Binh triều ca kéo đến ba vạn, đóng cách Tây Môn mười dặm”. Tứ Nha ngạc nhiên, không rõ vì đâu có chuyện lạ lùng như vậy.

Bấy giờ Triệu Diên đóng trại xong, bàn luận với em rằng: “Nay chúng ta vâng lệnh Thái sư, đến dò xem hư thiệt. Té ra chúng nó thờ ơ không phòng thủ, ta thừa cơ đánh thốc vào thành, nếu thắng trận thì lập được công to”

Hai anh em liền kéo binh đến trước thành khiêu chiến. Nam Cung Hoát liền dẫn quân ra nghênh địch.

Triều Lôi võ ngựa tới chém Nam Cung Hoát. Đánh được ba chục hiệp, Triều Lôi bị Nam Cung Hoát bắt sống quăng xuống ngựa, truyền quân trối lại.

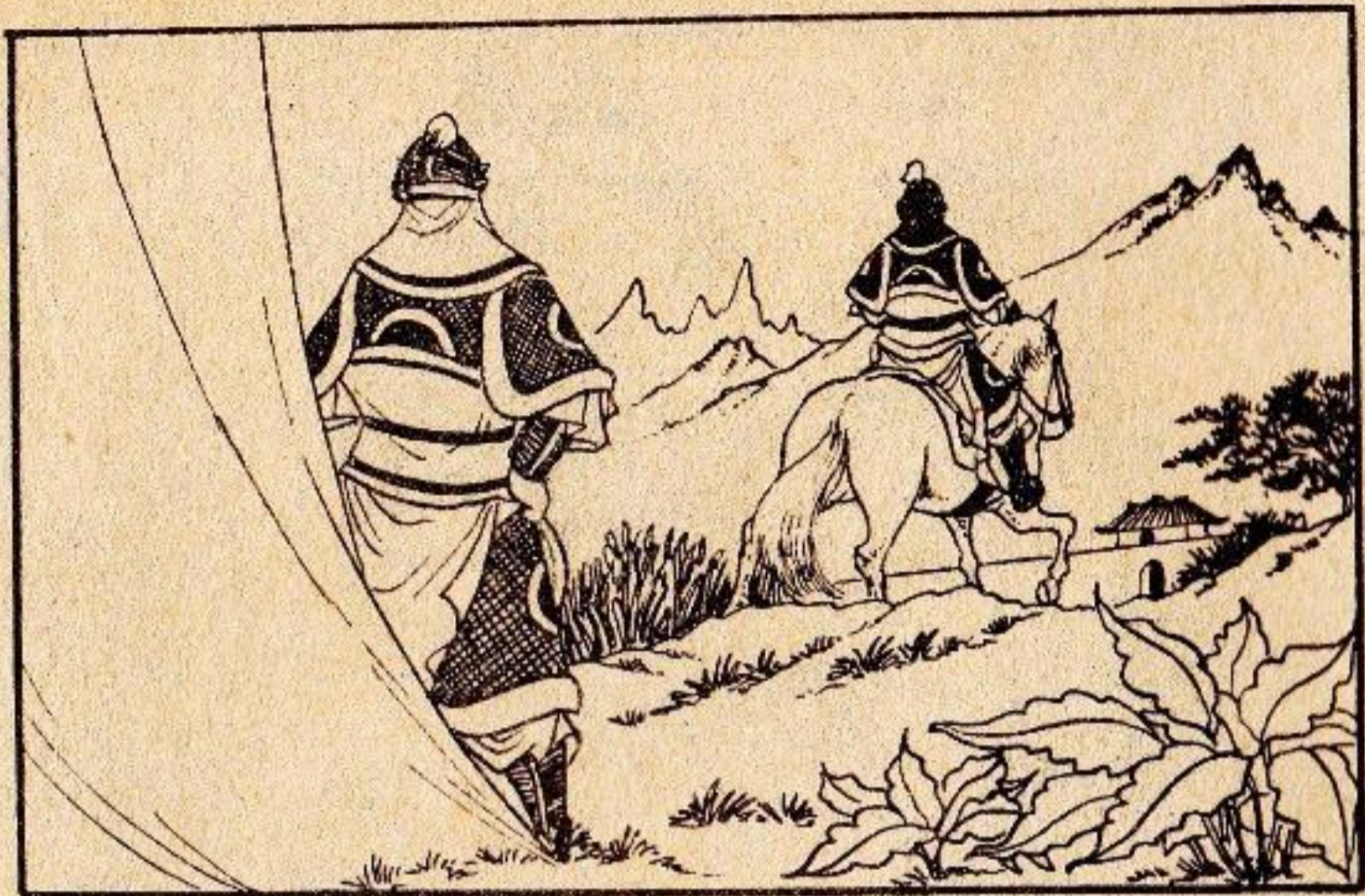
Nam Cung Hoát đem Triều Lôi vào trình. Tử Nha truyền chém. Hoàng Phi Hồ thưa: "Triều Lôi chỉ biết có Trụ, không biết có Châu, xin cho tôi khuyên gã dài lời, nếu gã hàng thì chúng ta có thêm người đánh Trụ".

Hoàng Phi Hồ đem lời phải trái mà nói. Triệu Lôi thấy có lý nên tỏ ý chịu đầu nhà Châu. Tử Nha nói: “Tướng quân đã thật lòng thì tôi với tướng quân là tôi đồng trào, là dân một nước, có bao giờ hẹp lượng mà oán trách lẫn nhau!”

Hôm sau, Triệu Lôi xin về gặp anh là Triệu Diên để thuyết phục cùng về đầu Châu. Triệu Diên nói: “Ta há không biết tội ác của Trụ Vương hay sao? Nhưng nếu anh em ta bắt chước người mà bỏ Trụ đầu Châu thì cha mẹ chúng ta ở triều ca bị vua giết hết”.

Triều Lô than: “Bây giờ biết tính làm sao?” Triều Điền dặn nhỏ và nói: “Em hãy lên ngựa vào thành tỏ bày như thế này thì mới lập được công cao, và mới có thể trở về ra mắt Thái sư được”. Triều Lô y kế, lên ngựa về trưng phủ ra mắt Tử Nha.

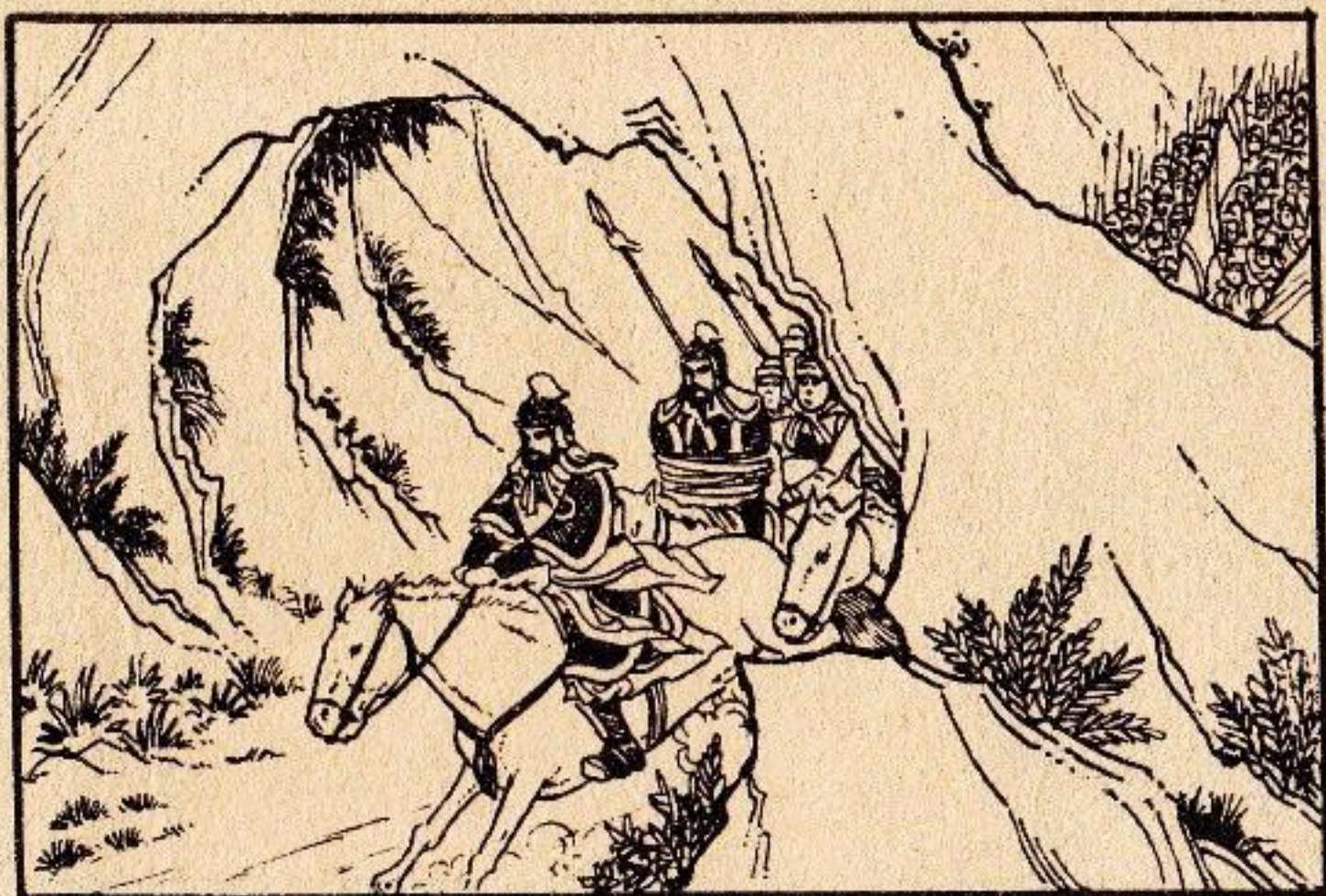
Triều Lô thưa rằng: “Anh tôi cũng chịu đầu hàng, nhưng chỉ ngại là anh tôi vâng lệnh chinh Tây, nếu bó tay quy thuận, e tướng ché, quân sĩ cười. Xin thưa tướng cho người đến mời để anh tôi còn chút thể diện”. Hoàng Phi Hồ bước ra thưa: “Tôi xin lãnh mạng làm việc này”

Triều Lô và Hoàng Phi Hồ đi rồi, Tử Nha lập tức dời Tân Giáp, Tân Miển đến và viết hai lá thiệp, cất nghĩa rõ ràng, dạy hai tướng ấy coi theo thiệp mà hành động. Rồi lại viết lá thiệp khác sai Nam Cung Hoát ra đi.

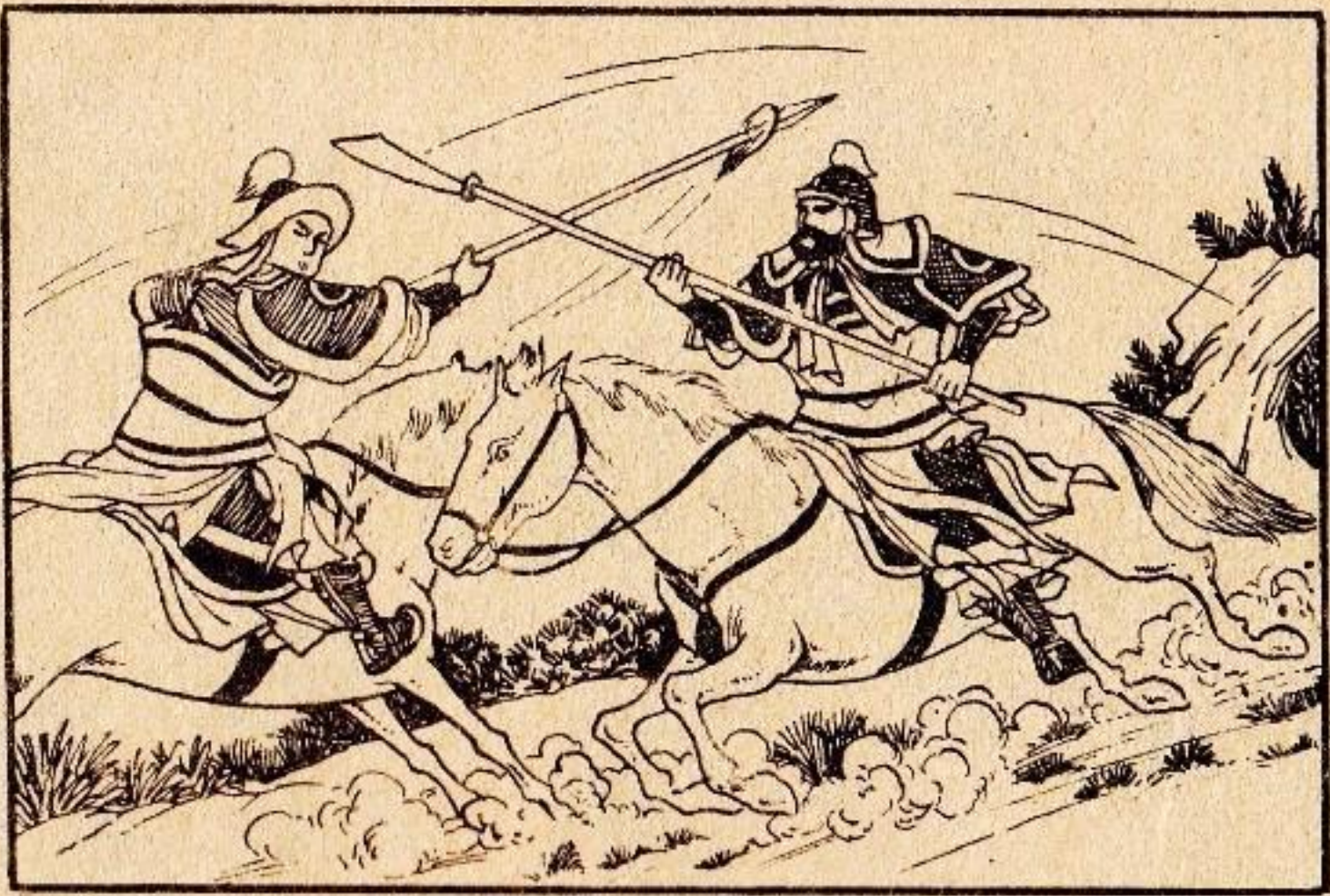
Phi Hồ theo Triều Lô đến trại thì Triều Diên đã sắp đặt sẵn sàng, thân hành ra tận cửa nghênh đón và nói: "Xin mời Thiên tuế vào trại". Hoàng Phi Hồ vào đến nơi, vừa ngồi xuống ghế, thì quân phục hai bên nổi dậy, áp tới bắt trói lại.

Triều Diên nói: “Ta quyết bắt người giải về triều ca đê cho Thái sư trị tội”. Anh em Triều Diên đồng mưu bắt được Hoàng Phi Hồ rồi thì mừng rỡ, truyền quân nhổ trại, rón rén rút về, dẹp trống cất chiêng, chạy mau như tên bắn.

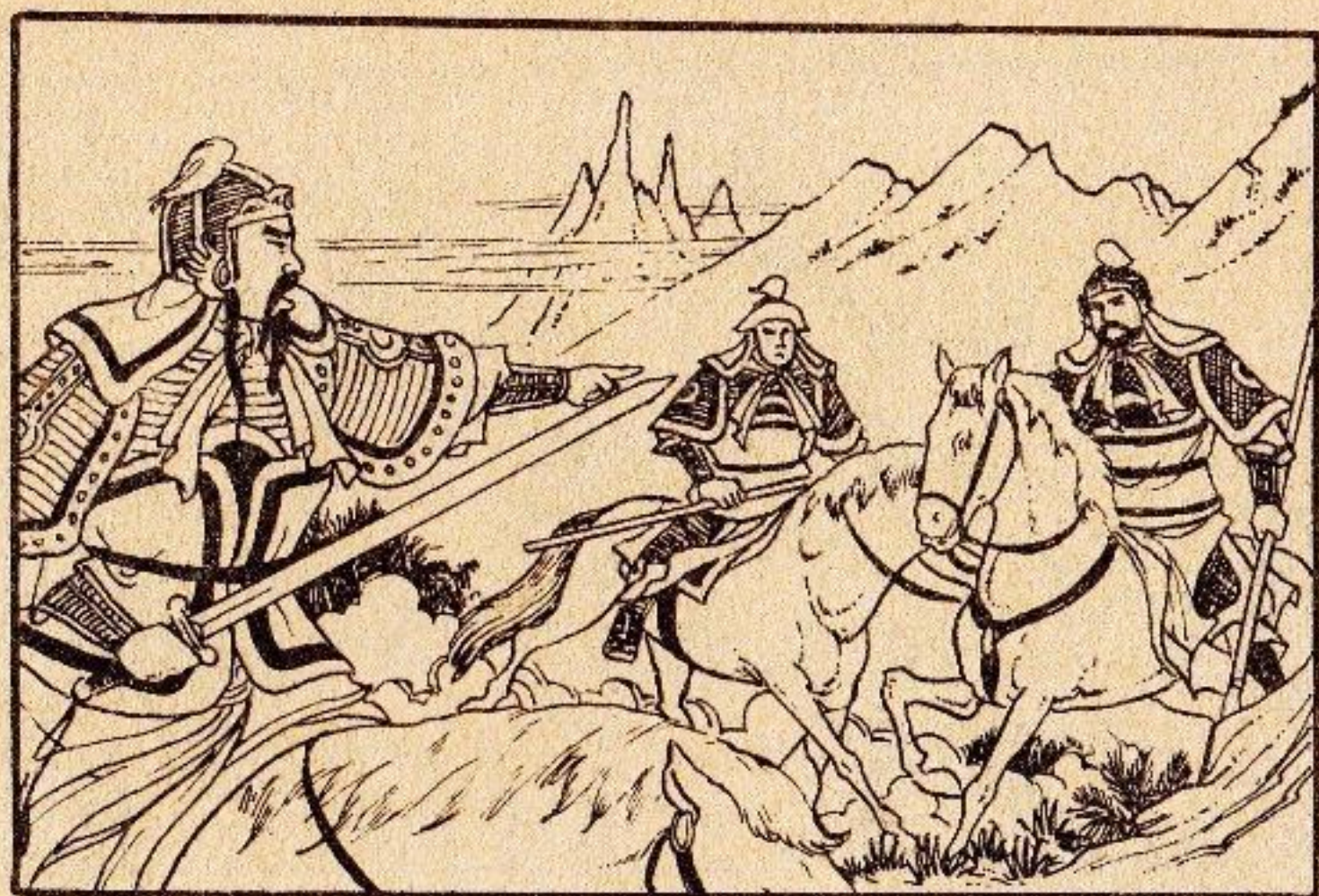
Đi được ba dặm đường, vừa tới chân núi Long Sơn bỗng thấy hai ngọn cờ phát phới, trong rừng xông ra, hai tướng nạt lớn: “Triều Diên! Phải trả Võ Thành Vương lại cho mau!” Ta là Tân Giáp, Tân Miển vâng lệnh Thừa tướng phục binh ở đây đã lâu!”

Triều Diên nổi giận nói: “Ta không nạ tướng tá Tây Kỳ, sao dám đón đường đoạt khâm phạm?” Nói rồi vung đao chém tới. Tân Giáp đưa búa ra đỡ. Tân Miên liền xốc ngựa tới cứu Hoàng Phi Hồ.

Triều Lôi liền vung đao cản lại. Tân Miên sức mạnh như thần, Triều Lôi đánh một hồi, mồ hôi ra ướt giáp, liệu thế cự không lại, liền chém bậy một đao, quất ngựa chạy vào rừng trốn mất.

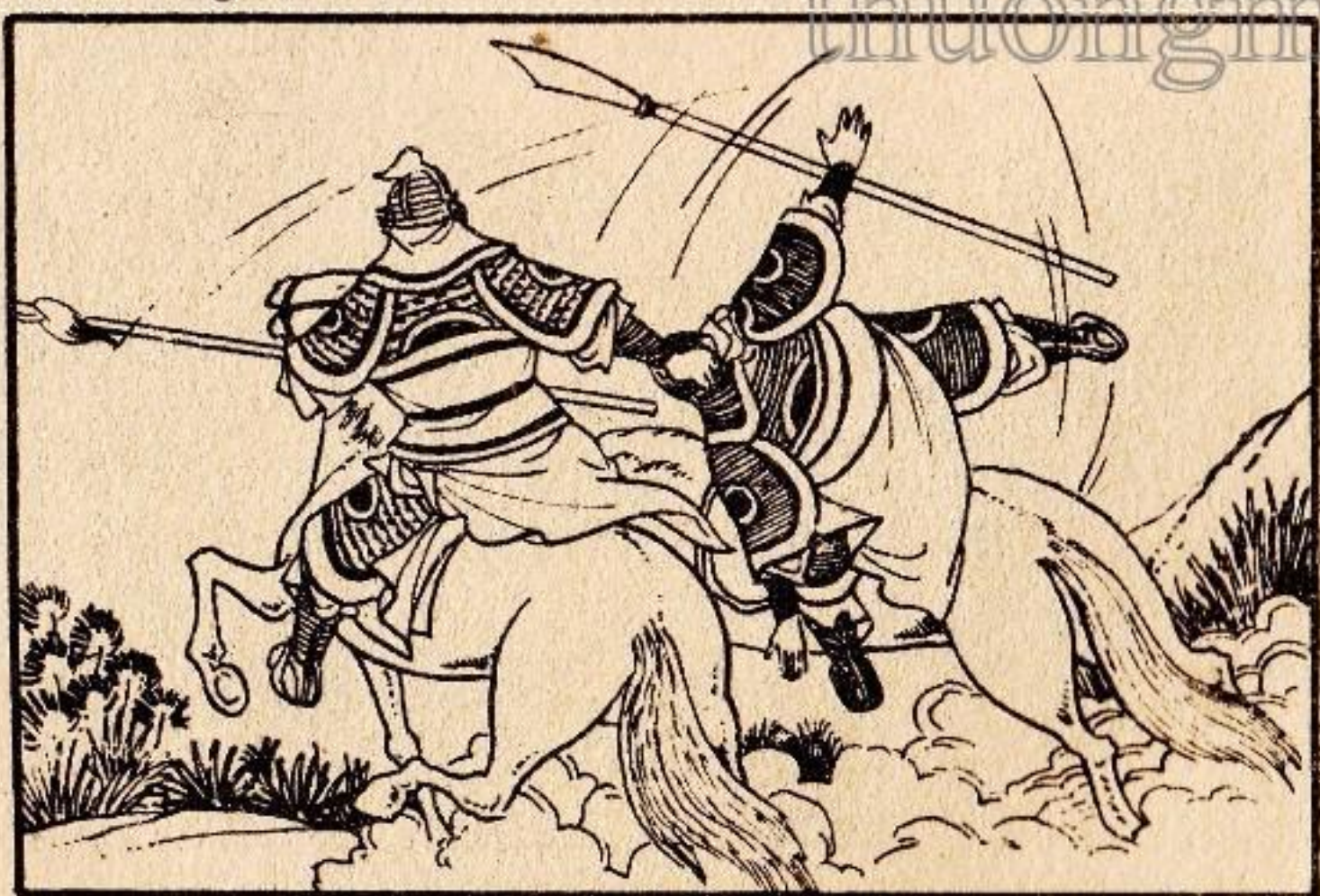
Tân Miến đuổi giết quân Trụ tan tành, và mở trời cho Hoàng Phi Hổ, Hoàng Phi Hổ tạ ơn cứu mạng, rồi ra trước trận thấy Tân Giáp đang đánh với Triệu Diên, lòng giận như lửa đốt.

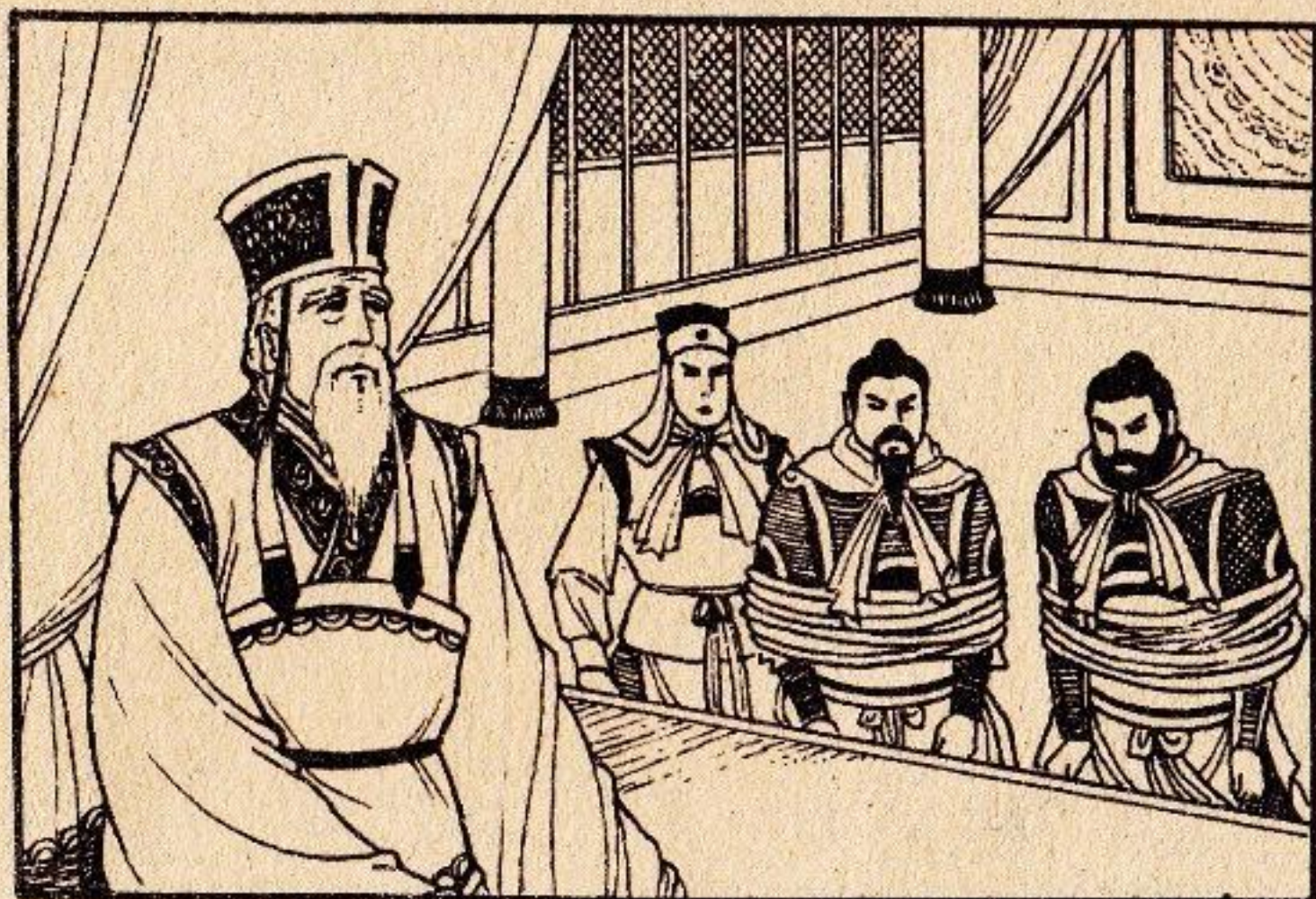
Hoàng Phi Hổ cầm gươm xông vào đánh, bắt sống Triệu Diên và mắng: “Người là đứa nghịch tặc, trời nào để cho sống! Nếu không nhờ Thừa tướng biết trước mà bố trí binh phục, thì ta đã bị hại rồi”. Tân Giáp, Tân Miến liền lui cố Triệu Diên về thành.

Còn Triệu Lôi hoảng kinh chạy vào rừng rậm không biết đường nẻo nào ra, bỗng nghe một tiếng pháo nổ vang, đại tướng Nam Cung Hoát dẫn binh ra đón đường. Triệu Lôi năn nỉ: “Xin tướng quân rộng tình tha tội, tôi nguyện ơn trả nghĩa đền”.

Nam Cung Hoát cười nói: “Thôi, xuống ngựa chịu trời cho rồi, đừng nói nhiều chuyện”. Triệu Lôi nổi giận chém một dao. Nam Cung Hoát né khỏi, hét lên, nắm đầu Triệu Lôi, khiến quân trời lại giải về dinh.

Anh em Triệu Lôi, Triệu Diên được đưa về gặp Tử Nha. Triệu Lôi thưa: “Anh em tôi cũng muốn về Châu, song sợ cha mẹ ở triều ca bị tội. Cũng vì chữ hiếu mà chúng tôi mới lập mưu gian. Nếu Thừa tướng không xét lại thì tội nghiệp anh em chúng tôi lắm”.

Tử Nha hỏi Hoàng Phi Hồ: “Triều Lôi còn cha mẹ chăng?” Hoàng Phi Hồ thưa: “Hai người này quả còn cha mẹ tại triều ca”. Tử Nha nói: “Nếu vậy thì thật tình hiếu đạo, kể cũng khá thương”. Liên truyền quân mở trói cho hai anh em một lượt.

Tử Nha giữ Triều Điền ở lại Tây Kỳ, rồi viết một lá thiệp trao cho Triều Lôi và dặn: “Người về triều ca cứ theo lời trong thiệp mà làm thì cứu được gia quyến”. Triều Lôi tuân lệnh, lãnh binh ra đi.

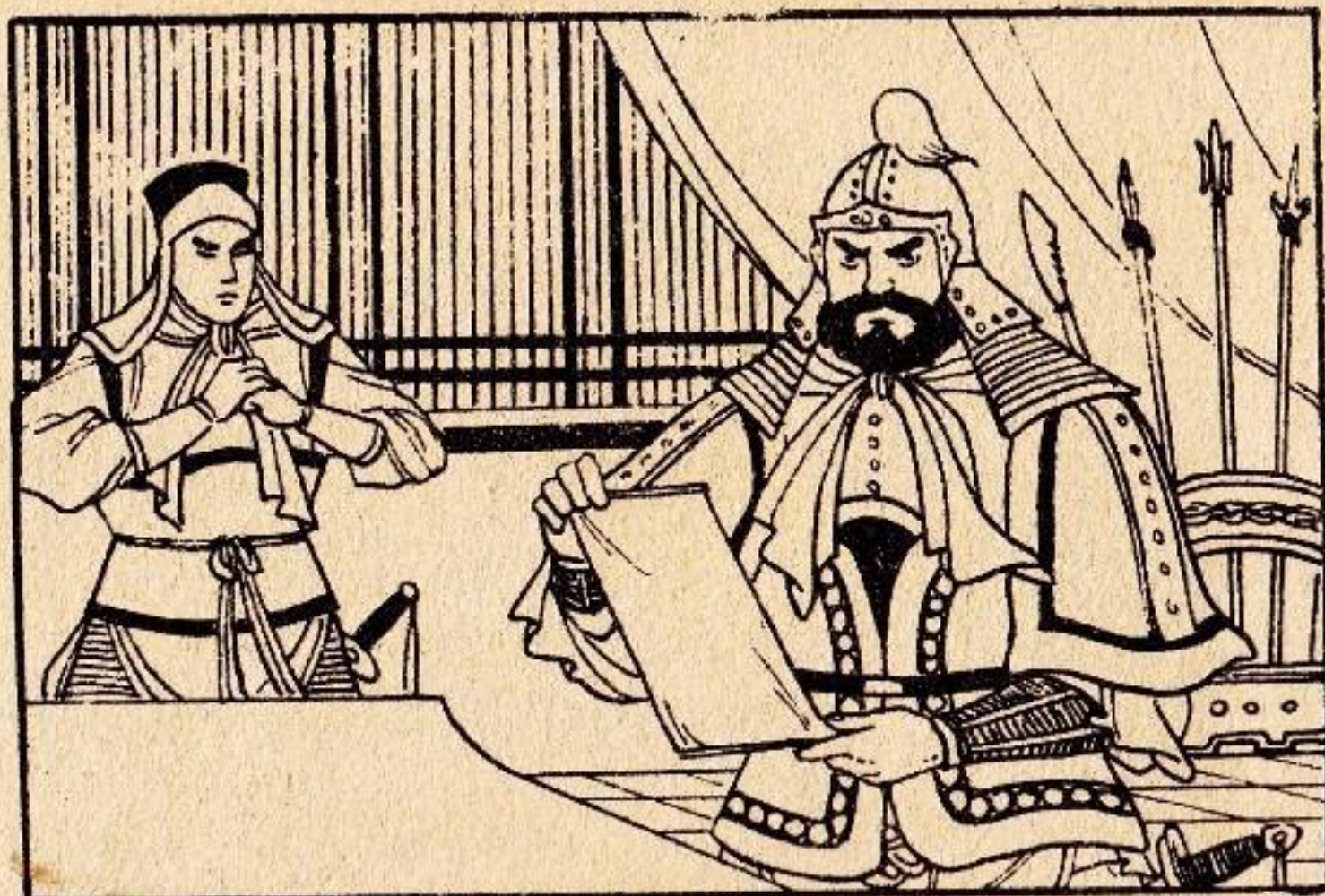
Triều Lôi về gặp Thái sư Văn Trọng, tâu: “Kể ra thì Tây Kỳ cũng chẳng khó đánh, ngặt một điều là Hàng Vinh không chịu phát lương, nên quân sĩ chẳng an. Tội phải về bẩm với Thái sư, xin phát thêm lương thảo và tăng cường quân lính. Được như vậy mới thắng nổi Tây Kỳ”.

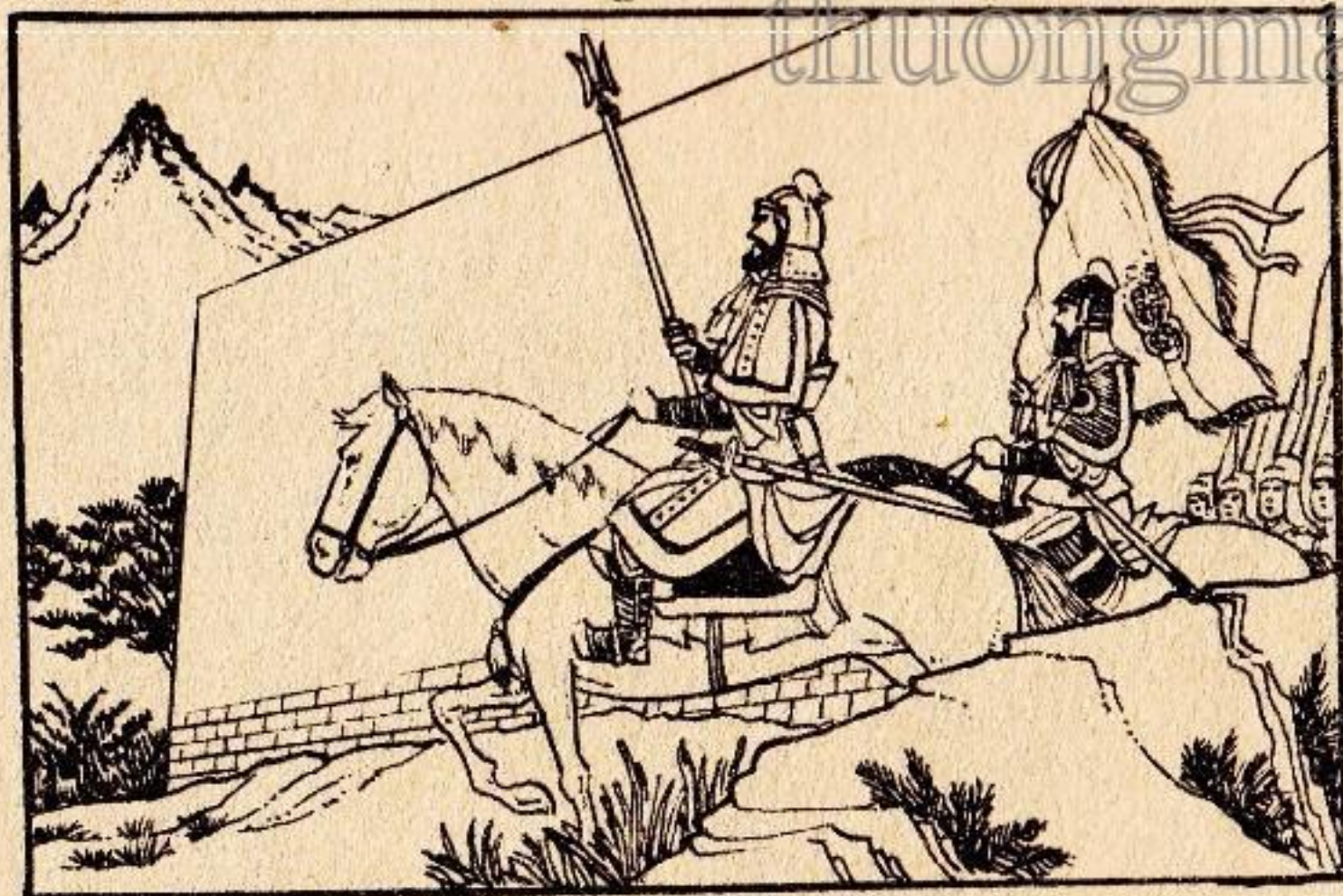
Văn Trọng ngẫm nghĩ rồi nói: “Thôi, người hãy điem thêm ba ngàn quân và một ngàn lương thảo, qua Tây Kỳ ứng tiếp. Ta sẽ cho tướng theo sau”. Triệu Lôi tuân lệnh cứ làm y như vậy, rồi lên đem gia quyến thẳng đến Tây Kỳ.

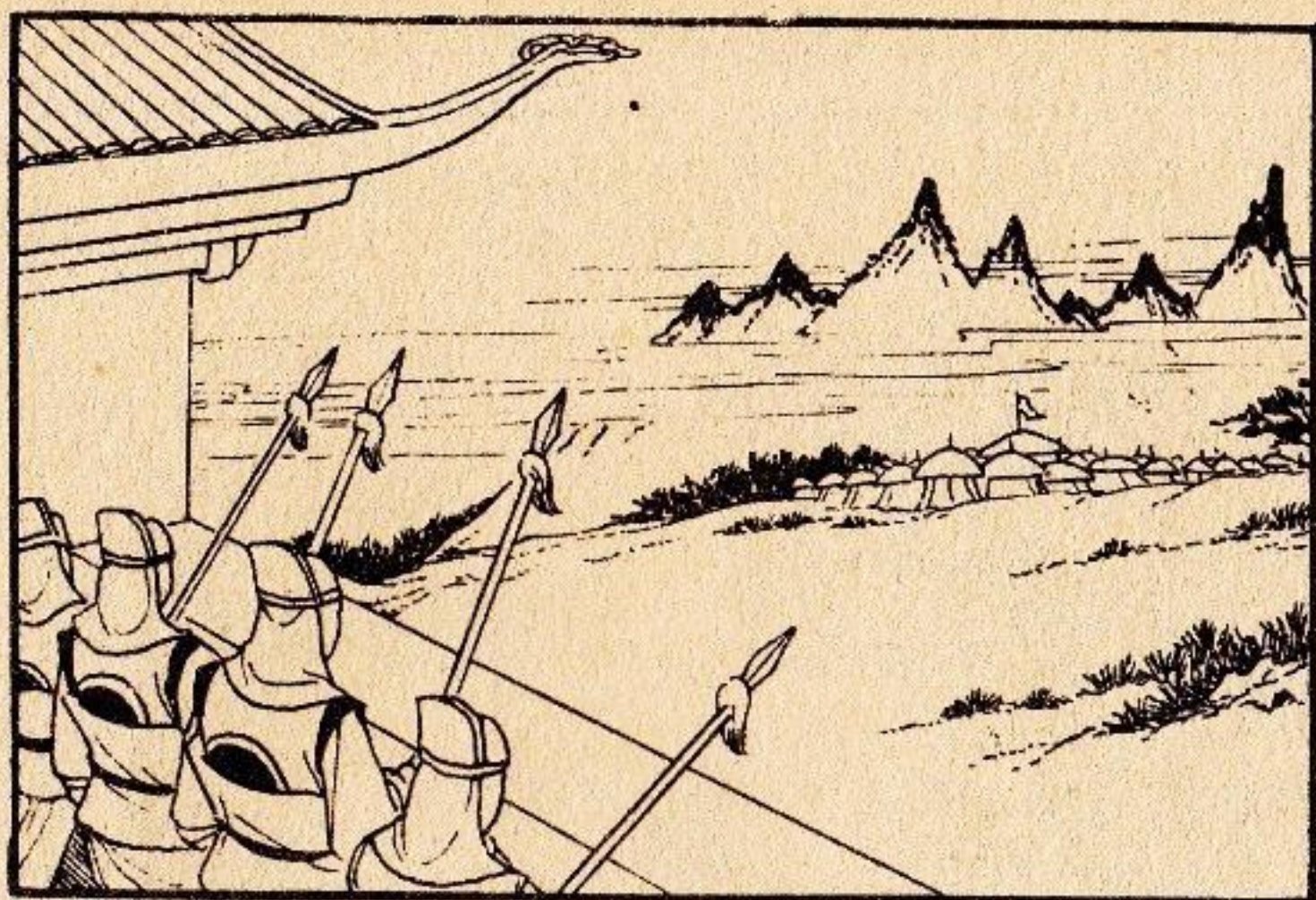
Khi Triệu Lôi ra đi được bốn ngày, Thái sư Văn Trọng mới sực nghĩ lại, nhủ thầm: “Hàng Vinh lẽ nào không phát lương thảo? Chắc cũng có duyên cớ chi đây”. Liên lấy tiên xử quả, đoán ra được các việc, tức tối vô cùng: “Quân phản phúc gạt ta. Ta không ngờ nên bị lầm rồi!”

Văn Trọng liền sai quân hòa bài cầm lệnh tiến ra ải Thanh Long, truyền Trương Quế Phương cất binh chinh phạt Tây Kỳ, lại sai Thân Oan đại tướng quân là Khứ Dấn ra trấn ải Thanh Long thế cho Trương Quế Phương.

Trương Quế Phương tức thì điểm mười muôn binh mã, khiến Phong Lâm làm tiên phong, chuẩn bị chinh Tây. Đến lúc Khứ Dấn tới, Quế Phương giao việc xong xuôi mới phát binh ra đi.

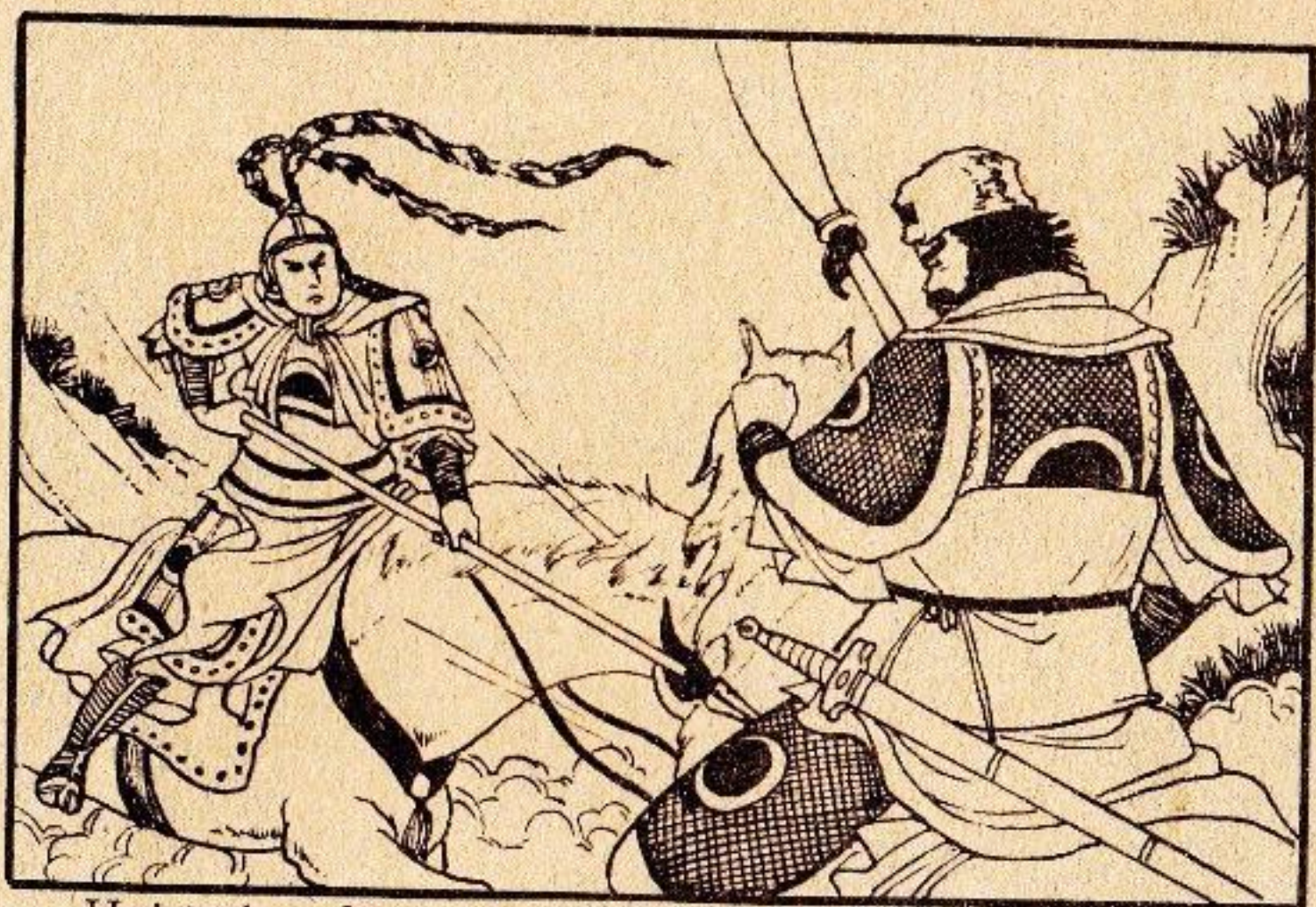
Tử Nha nghe quân báo: “Trương Quế Phương dẫn mười muôn binh hạ trại cách cửa Nam môn mười dặm” Tử Nha hỏi Hoàng Phi Hồ: “Trương Quế Phương dụng binh thế nào?”

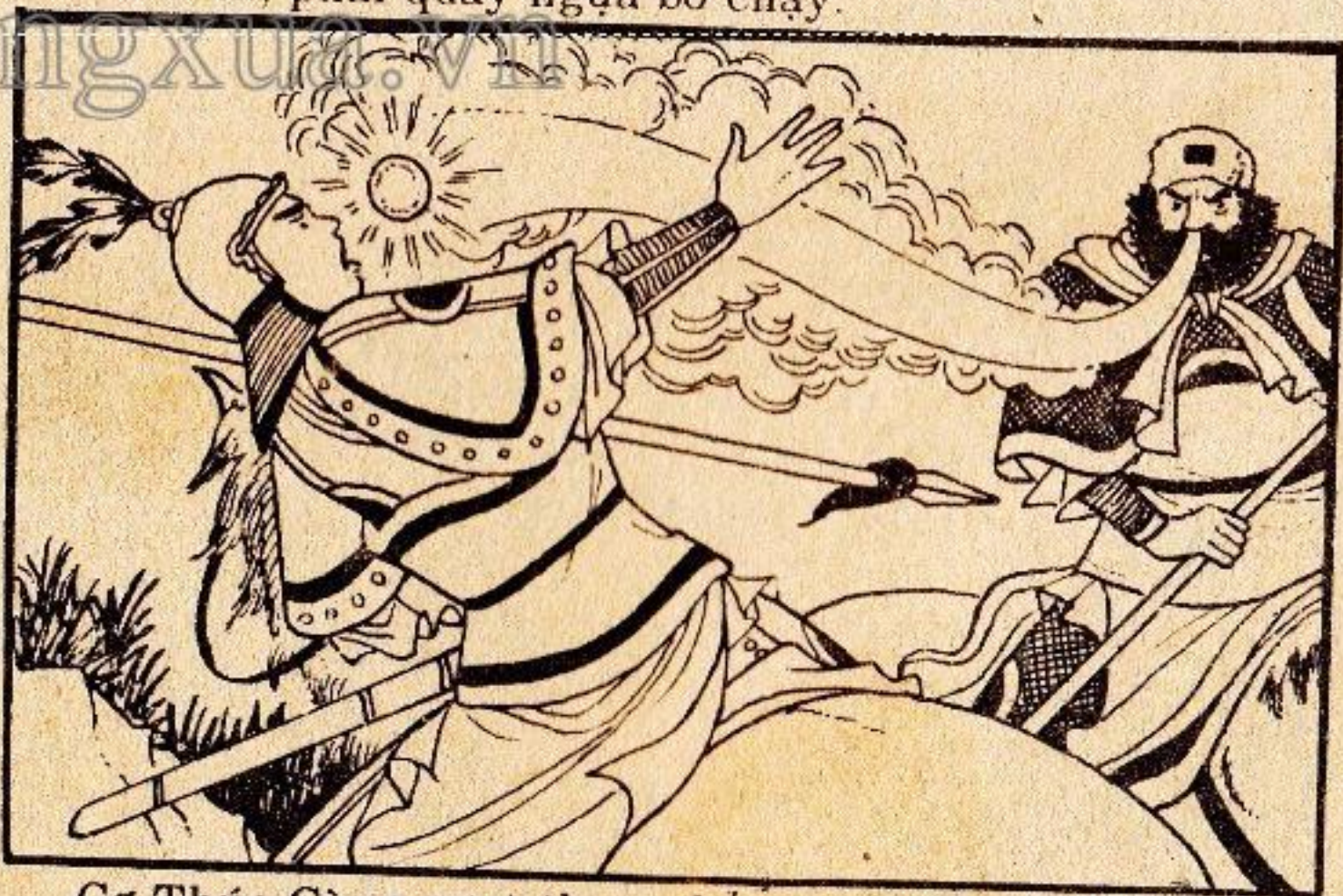
Hoàng Phi Hồ nói: “Nếu Quế Phương biết được tên địch thủ thì nó kêu lên một tiếng, tức thì địch thủ nào xuống ngựa mê man bất tỉnh. Vì vậy, nó ra trận bắt tướng như lấy đồ trong túi. Xin thừa tướng dặn những người nào ra trận chớ nên xưng tên”.

Bấy giờ Quế Phương đã an dinh hạ trại xong, sai Phong Lâm ra khiêu chiến. Cơ Thúc Càng là con thứ mười hai của vua Văn Vương bước ra thưa: “Tôi xin xuất trận đầu”. Nói rồi cầm thương lên ngựa khai thành, thấy một tướng tóc đỏ như máu, mặt xanh như chàm râu hồng đầy mép. Cơ Thúc Càng nổi giận mắng: “Nay chư hầu thiên hạ đều về nhà Châu, đó là lòng trời đã định. Người thờ bọ chúa, quen thói hung hăng, đã đem mạng đến đây nộp mà còn không biết! Ta dung cho người trở về, gọi Trương Quế Phương ra”. Phong Lâm giận quá mắng lớn: “Phản tặc dám khi dễ ta thái quá!”. Nói rồi cầm đao đâm tới.

Hai tướng đánh với nhau trên ba mươi hiệp. Cơ Thúc Càng vận giáo như thần, múa vun vút, đâm chém liên không hở. Phong Lâm lúng túng bị đâm một nhất trúng đùi bên tả, phải quày ngựa bỏ chạy.

Cơ Thúc Càng rượt theo, chẳng ngờ Phong Lâm dùng phép, miệng niệm chơn ngôn, tức thì hai lỗ mũi xịt khói ra, luồng khói phun như một màn lưới, biến thành một trái châu to bằng miệng chén, đánh vào mặt Cơ Thúc Càng. Phong Lâm thừa dịp lấy gươm, cắt thủ cấp rồi thâu binh về trại.

Bữa sau, Trương Quế Phương dẫn binh tới trước thành, kêu đích tên Tử Nha ra trận. Tử Nha nói: “Nếu chẳng vào hang hùm làm sao bắt hùm được?” Liên truyền các tướng nài nịt chỉnh tề, theo hầu tả hữu, kéo binh ra ngoài ải.

Phong Lâm giục ngựa tới đánh với Tử Nha, xảy có một tướng cỡi ngựa hồng, cầm siêu đao cản lại, xem lại tướng ấy là Nam Cung Hoát. Hai tướng hỗn chiến một hồi.

Trương Quế Phương thấy Hoàng Phi Hồ ngồi trên thân ngựa thì giận lắm, lướt ngựa tới, cầm giáo đâm đũa.

Hoàng Phi Hồ giơ gươm ra đỡ. Hai tướng đánh được mười lăm hiệp, Trương Quế Phương kêu lớn: "Hoàng Phi Hồ chưa hạ mã còn qui hàng đợi chừng nào?". Quế Phương vừa dứt lời, Hoàng Phi Hồ choáng váng mặt mày té xuống khỏi thân ngựa.

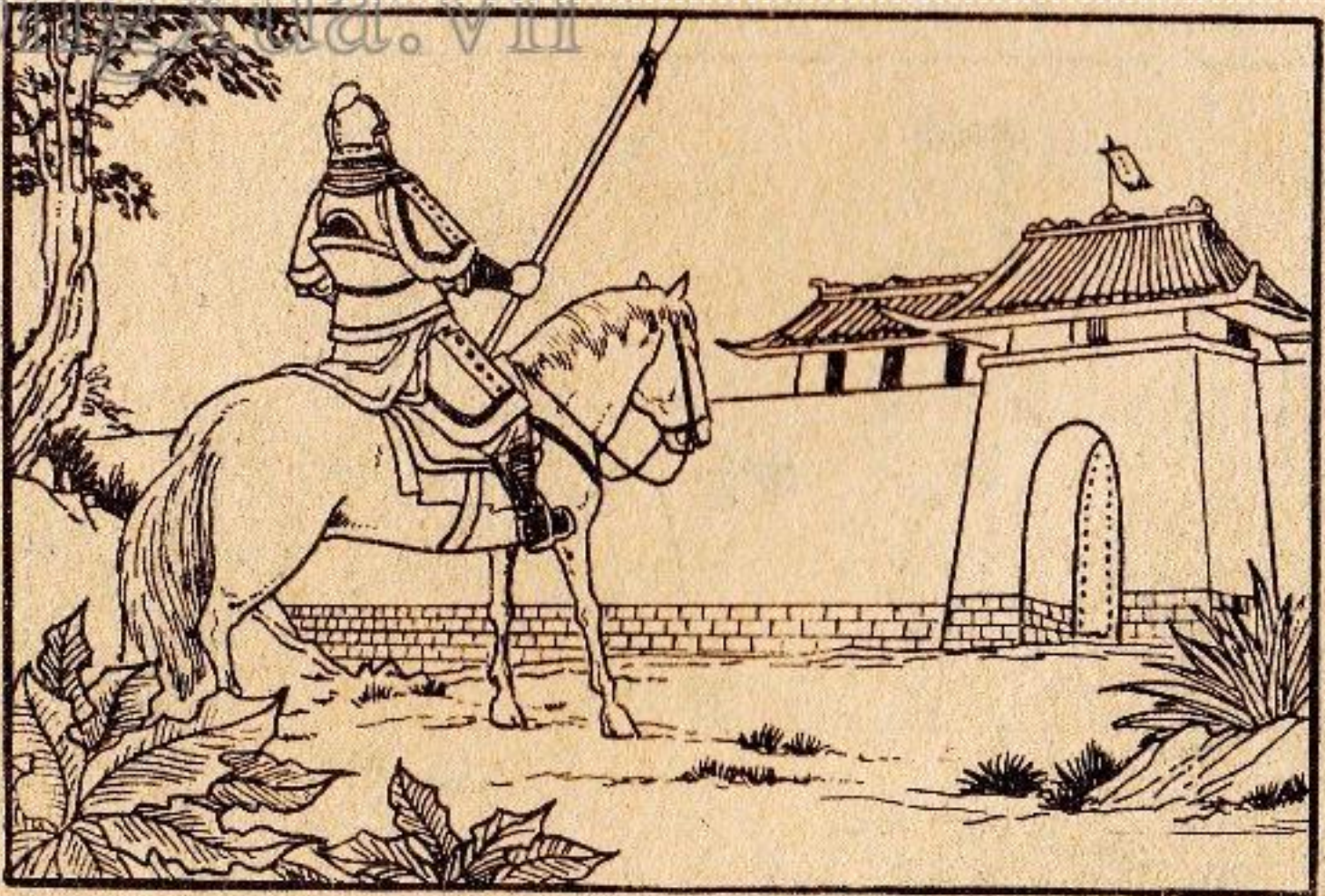
Quân Thương vừa áp đến muốn bắt trời, thì có Châu Kỳ cầm búa cản lại đánh với Trương Quế Phương, còn Hoàng Phi Báo và Hoàng Phi Bưu thì xông ra cướp được Hoàng Phi Hồ đem về dinh.

Trương Quế Phương giả cách trá bại chạy dài. Châu Kỳ đuổi theo nửa dặm, Trương Quế Phương quay lại kêu lớn: "Châu Kỳ chưa té xuống ngựa, còn đợi chừng nào!" Tức thì Châu Kỳ sa xuống, bị quân Thương áp lại bắt trời dẫn về dinh.

Bấy giờ Phong Lâm hỗn chiến với Nam Cung Hoát một hồi, Phong Lâm niệm chú, tức thì trong lỗ mũi xẹt ra hai luồng khói xám biến thành cục châu đánh Nam Cung Hoát té xuống ngựa. Quân Thương bắt trời dẫn về dinh.

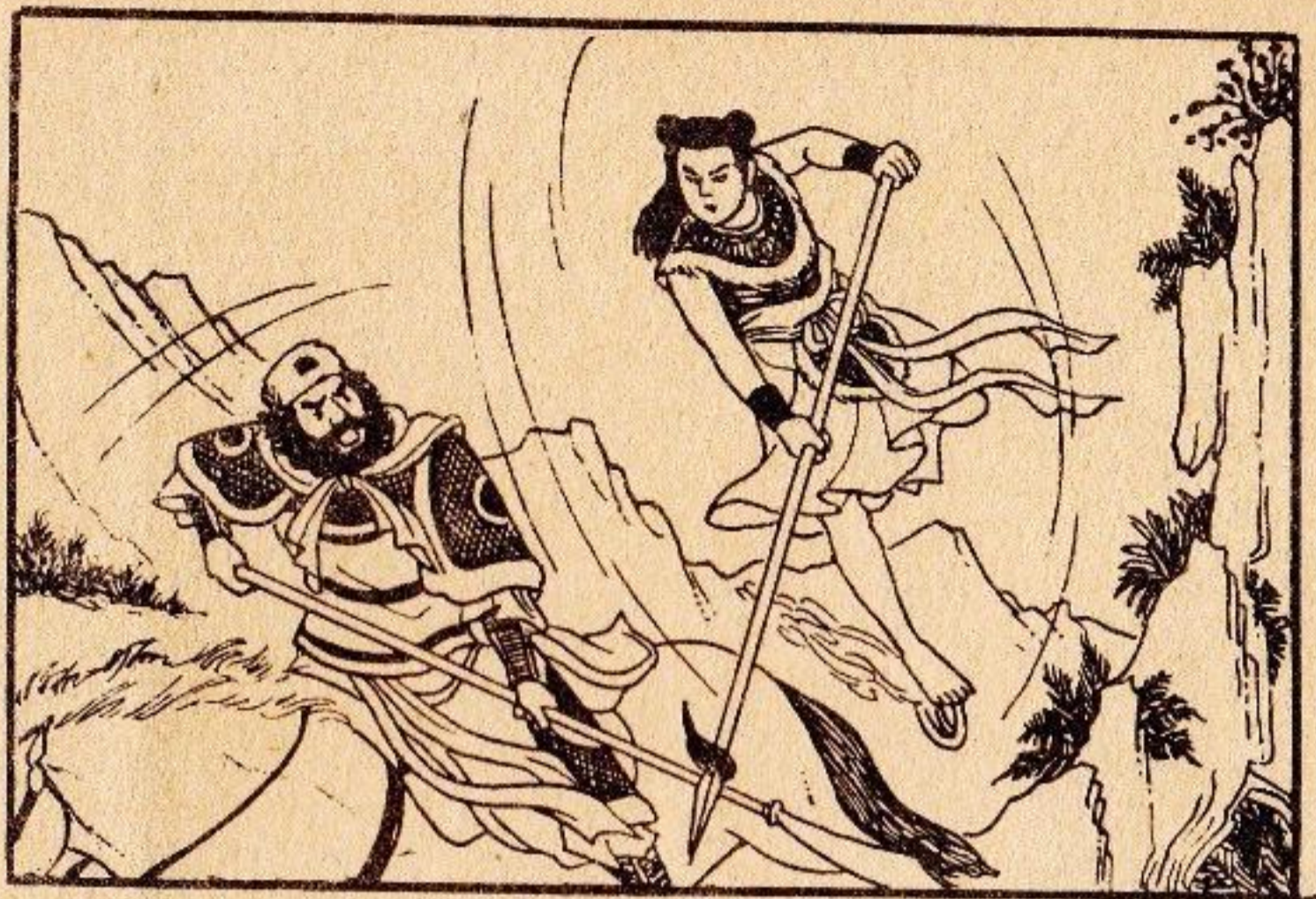
Bữa sau Trương Quế Phương đến thành khiêu chiến, Tử Nha truyền treo miễn chiến bài, không dám sai ai ra trận. Trương Quế Phương cười lớn nói: “Khương Thương mới ra binh một trận đã sợ khiếp vía rồi”.

Bấy giờ ông Thái Ất chơn nhưn đang ngồi trong động, thấy lòng hồi hộp liền đánh tay xem biết rõ Tây Kỳ đang nguy, liền đòi Na Tra đến dạy việc: “Ta cho ngươi xuống đó theo sự thúc của ngươi là Khương Tử Nha mà lập công danh sự nghiệp. Ngươi phải ráng hết lòng phò tá”.

Na Tra bay đến Tây Kỳ gặp Tử Nha, nói: “Tôi đã vâng lệnh thầy xuống đây trợ chiến, chẳng lẽ ngồi không, xin cho tôi ra trận đánh thử với Quế Phương ra sao”. Tử Nha nhận lời, truyền quân dẹp băng treo miễn chiến bại.

Thấy quân Tây Kỳ dẹp bằng miễn chiến, Quế Phương sai Phong Lâm đến khiêu chiến ngay. Na Tra đánh trên hai mươi hiệp. Phong Lâm nghĩ thầm: "Lối đánh của Na Tra kỳ lạ lắm. Nếu ta chẳng ra tay trước, ắt phải lụy".

Nghĩ rồi Phong Lâm quày ngựa chạy dài. Na Tra giục xe đuổi theo như gió. Phong Lâm liền phun khói lỗ mũi, hóa ra trái châu. Na Tra trông thấy cười lớn: "Phép ấy dở lắm!" Tức thì đưa tay chỉ một cái, tự nhiên trái châu tan mất.